

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Кзз 65/2021

02.02.2021. године

Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Драгана Аћимовића, Мирољуба Томића, Јасмине Васовић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Ирином Ристић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ивана Раденковића, због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Раденковића, адвоката Вељка Делибашића, поднетом против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К. 27/2020 од 31.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 899/20 од 25.11.2020. године, у седници већа одржаној дана 02.02.2021. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Раденковића, адвоката Вељка Делибашића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Београду К. 27/2020 од 31.07.2020. године и Апелационог суда у Београду Кж1 899/20 од 25.11.2020. године, у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) Законика о кривичном поступку, док се захтев браниоца окривљеног у преосталом делу **ОДБАЦУЈЕ**.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду К. 27/2020 од 31.07.2020. године, окривљени Иван Раденковић оглашен је кривим због извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из члана 323. став 3. у вези става 2. КЗ, за које му је суд претходно утврдио казну затвора у трајању од 2 године и кривичног дела неовлашћена производња и стављање у промет опојних дрога из члана 246. став 1. КЗ, за које му је утврдио казну затвора у трајању од 4 године и 6 месеци, а затим га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 6 година, у коју казну му је урачунао време проведено у притвору од 06.09.2019. године па до упућивања окривљеног у завод за извршење кривичних санкција, али најдуже док не истекне време трајања казне изречене пресудом Вишег суда у Београду К. 27/2020 од 31.07.2020. године. Према окривљеном Ивану Раденковићу је изречена мера безбедности одузимања предмета из члана 87. КЗ у вези члана 246. став 7. КЗ. Одлучено је о трошковима кривичног поступка, као и о имовинскоправном захтеву оштећеног, а како је то ближе опредељено у изреци првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 899/20 од 25.11.2020. године одбијене су као неосноване жалбе Вишег јавног тужиоца у Београду, окривљеног Ивана Раденковића, браниоца окривљеног адвоката Вељка Делибашића и браниоца окривљеног адвоката Дејана Радинковића и пресуда Вишег суда у Београду К. 27/2020 од 31.07.2020. године потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда, захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног Ивана Раденковића, адвокат Вељко Делибашић, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд на основу члана 492. став 1. тачка 1) ЗКП укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је, у смислу члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку (ЗКП), доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа која је одржана без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, док је захтев браниоца окривљеног у преосталом делу недозвољен и нема законом прописан садржај.

Бранилац окривљеног Ивана Раденковића у захтеву за заштиту законитости наводи да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и као незаконите доказе означава налазе и мишљења свих вештака датих у овом поступку, обзиром да првостепени суд игнорише одредбу члана 126. став 1. ЗКП, која даје право окривљеном и његовом браниоцу да присуствују вештачењу. Како окривљени и његов бранилац уопште нису били обавештени о времену и месту вештачења, на који начин су спречени да им присуствују, по ставу одбране, реч је о незаконитим доказима.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оценио је као неосноване.

Наиме, одредба члана 126. ЗКП, на коју се бранилац окривљеног позива, регулише права и дужности стручног саветника, односно лица које располаже стручним знањем, из области у којој је одређено вештачење, а ставом 1. члана 126. ЗКП, поред осталог је прописано да, стручни саветник има право да буде обавештен о дану, часу и месту вештачења и да присуствује вештачењу којем право имају да присуствују и окривљени и његов бранилац у овој процесној ситуацији. Одредбом члана 125. став 2. ЗКП прописано је да странка може изабрати и пуномоћјем овластити стручног саветника када орган поступка одреди вештачење, а у ставу 3. истог члана прописано је да окривљени и оштећени као тужилац имају право да органу поступка поднесу захтев за постављење стручног саветника. Имајући у виду цитиране законске одредбе, као и да из списка предмета произилази да у току поступка није учествовао стручни саветник (окривљени није изабрао стручног саветника нити је органу поступка поднео захтев за постављење истог) није било услова за примену члана 126. став 1. ЗКП, на коју се бранилац позива. Како су обављена вештачења (налазе и мишљења

Националног криминалистичко – техничког центра од 07.09.2019. године, налаз и мишљење Националног центра за криминалистичку форензику од 30.09.2019. године, као и налаз и мишљење судског вештака медицинске струке др. Милоша Јанчића ...), предузета у складу са одредбама члана 113. до 124. ЗКП, без законских услова за примену члана 126. ЗКП то се, побијане пресуде не заснивају на незаконитим доказима. Сходно изнетом, неоснован су наводи захтева за заштиту законитости којима се указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ивана Раденковића, адвоката Вељка Делибашића у преосталом делу је недозвољен и нема законом прописан садржај.

Образлажући повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног оспорава чињенице у вези начина под којим је окривљени потписао потврду о привремено одузетим предметима, наводећи да је окривљени то учинио под принудом, услед батина које је добио од стране овлашћених службених лица. На описани начин, бранилац окривљеног оспорава погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у погледу околности под којима је окривљени потписао потврду, односно указује на повреду закона из члана 440. ЗКП. На исту повреду закона, бранилац окривљеног указује и наводима да су другостепеном пресудом Апелационог суда у Београду погрешно утврђене чињенице везане за примену принуде над окривљеним и повреде које је окривљени Иваном Раденковићем задобио критичном приликом. Поред изнетог, на повреду закона из члана 440. ЗКП, бранилац окривљеног указује и наводима да је погрешно утврђено чињенично стање, у побијаним пресудама, везано за начин настанка повреда код оштећеног, те стим у вези анализира исказ сведока – полицајца АА и снимак видео камере.

Бранилац окривљеног, у захтеву за заштиту законитости нумерише и образлаже повреду закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, те сматра да је изрека пресуде очигледно неразумљива, обзиром да је у изреци неразумљиво описан начин обарања полицајца. Такође, бранилац окривљеног нумерише повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, коју образлаже у тачки 3., 4., 5., 7. и 9. захтева за заштиту законитости.

Такође, бранилац у захтеву за заштиту законитости наводи да је на страни окривљеног првостепени суд нашао већи број олакшавајућих околности, да је констатовао да нема отежавајућих околности, из којих разлога је, по ставу одбране, изречена казна драконска, те да се иста мора драстично ублажити. На описани начин, по ставу Врховног касационог суда, изнетим наводима се указује на повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како се изложеним наводима захтева, указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, односно повреду закона из члана 440. ЗКП и повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП, те истиче повреда закона из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП и повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а које повреде, сходно одредби члана 485. став 4. ЗКП не представљају законом дозвољене разлоге за подношење овог ванредног правног лека окривљеном преко браниоца, то је Врховни касациони суд, у овом делу захтев за заштиту законитости оценио као недозвољен.

Најзад, бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи и да је Апелациони суд у Београду у својој пресуди (другостепена пресуда), у

делу у којем образлаже доказе (претресање окривљеног и преглед возила), цитирао погрешне одредбе закона и то одредбе члана 95. и члана 97. ЗКП, којим одредбама су прописане претпоставке за испитивање сведока и одредбе о сведоцима који не полажу заклетву. Међутим, бранилац окривљеног, не нумерише коју повреду закона образлаже на описани начин, односно не означава конкретну повреду закона. Имајући у виду да, Врховни касациони суд правноснажну одлуку и поступак који је претходио њеном доношењу испитује у оквиру разлога, дела и правца побијања који су истакнути у захтеву, у смислу члана 489. став 1. ЗКП, то је овај суд нашао да захтев браниоца окривљеног у овом делу нема прописан садржај, у смислу члана 484. ЗКП, који прописује да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за подношење (члан 485. став 1.).

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) и 3) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар – саветник
Ирина Ристић, с.р.

Председник већа – судија
Бата Цветковић, с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић